

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: DLS, spol. s r.o. v likvidaci, IČO 615 05 129
sídlem Těšnov 1163/5, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Radkem Klesou
sídlem Riegrova 223/20, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: Ministerstvo dopravy
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2019 č.j. 21/2019-160-SPR/3

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2019 č.j. 21/2019-160-SPR/3 a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 15. 11. 2018 č.j. MHMP 1796043/2018/Mal, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „**žalovaný**“) ze dne 14. 1. 2019 č.j. 21/2019-160-SPR/3 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 15. 11. 2018, č.j. MHMP 1796043/2018/Mal (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), kterým správní orgán I. stupně shledal žalobkyni vinnou z porušení ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), a to za naplnění skutkové podstaty přestupků podle ust. § 125f odst. 1 téhož zákona ve třech případech, za což byla žalobkyni podle ust. § 125f odst. 4 v souvislosti s § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 4 000 Kč, současně byla žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady řízení v paušální částce.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně před zahájením řízení se žalobkyní jako s provozovatelem vozidla neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatelů přestupků, zaslal jim pouze jedinou výzvu k podání vysvětlení a pak už vůči nim neučinil žádné kroky, což je porušením ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Uvedla, že správní orgán I. stupně měl veškeré indicie vedoucí ke skutečným řidičům – pachatelům přestupků, žalobkyně mu ještě před zahájením řízení o přestupcích provozovatele sdělila, že příslušná vozidla poskytla na základě smluv o operativním leasingu společnosti CZECH RENT A CAR s.r.o., IČO 251 10 799 (dále jen „**společnost CRC**“), přičemž tato společnost je v rámci své podnikatelské činnosti pronajímá jako autopůjčovna třetím osobám, zároveň žalobkyně sdělila, kteří konkrétní řidiči měli v inkriminovanou dobu spáchání toho kterého přestupku vozidla v užívání na základě nájemních smluv (včetně sdělení čísel jejich dokladů totožnosti), tyto smlouvy neumožňovaly přenechat vozidla do užívání jiným osobám, jiné osoby, než uvedení řidiči, tedy daná vozidla ani řídit nemohli, žalobkyně tyto skutečnosti též prokázala příslušnými smlouvami, žalovaný však neprovedl jí navržené důkazy a tento postup nijak neodůvodnil. Žalobkyně splnila svou povinnost, když správnímu orgánu I. stupně sdělila shora uvedené údaje, nelze souhlasit s tím, že by tento orgán neměl dostatečné podklady pro zahájení řízení proti označeným řidičům, odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek je pouze sekundární k povinnosti řidiče, správní orgán I. stupně měl k dispozici veškeré údaje týkající se označených řidičů a měl vyvinout větší úsilí, než zaslat jedinou formulářovou výzvu k podání vysvětlení. Pouhá skutečnost, že pachatelé přestupků mají trvalý pobyt mimo Českou republiku, nemůže vést k jejich beztrestnosti. V případě pana M., kterému se nepodařilo výzvu doručit, se měl správní orgán pokusit o opakované doručení této výzvy, nebo mohl využít institut dožádání do ciziny, či se pokusit doručit prostřednictvím správních orgánů Spojených arabských emirátů. V případě pana D. byla výzva řádně doručena, pan D. na tuto výzvu nijak nereagoval, nešlo o odepření podání vysvětlení ze zákonných důvodů, správní orgán I. stupně mohl činit též další kroky. Pan V. se dokonce k řízení předmětného vozidla v inkriminovaném místě a čase písemně doznal, přesto jej však správní orgán I. stupně vyzval k podání vysvětlení a po nevyzvednutí dané výzvy věc odložil, není zřejmé, proč nezahájil řízení s tímto řidičem. Místo toho přistoupil Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

k potrestání žalobkyně. Došlo tak k porušení ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, neboť správní orgán I. stupně nezahájil řízení o přestupcích s řidiči vozidel (tj. skutečnými pachateli přestupků), i když k tomu měl postačující podklady, neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupků, taková pasivita správního orgánu je v demokratickém právním státě nepřipustná, nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení se žalobkyní jako s provozovatelem vozidel. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016 č.j. 3 As 204/2015-22 týkající se ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, správní orgány postupovaly v rozporu s touto judikaturou, nevynaložily dostatečné úsilí za účelem zjištění pachatelů přestupků, rezignovaly na řádné zjištění skutkového stavu, bez zákonných podmínek zahájily řízení o přestupcích se žalobkyní jako s provozovatelem vozidla.

3. Poukázala na to, že jejím předmětem podnikání (stejně jako společnosti CRC) je pronájem motorových vozidel, smyslem zavedení skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla bylo zamezit účelovému odmítnutí podání vysvětlení s odkazem na ust. § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., kdy následně nebylo možné prokázat, kdo by skutečným pachatelem přestupku a potrestán nemohl být nikdo; účelem tedy bylo zvýšení dodržování povinností řidičů při provozu na pozemních komunikacích. U žalobkyně však nebylo dosaženo účelu ust. § 125f zákona o silničním provozu s ohledem na její předmět podnikání, kdy k třetím osobám – nájemcům vozidel nemá žádný blízký vztah. Žalobkyně netajila identitu skutečných řidičů vozidel, naopak pomohla správnímu orgánu I. stupně k jejich zjištění v nejvyšší možné míře, kterou po ní lze požadovat, žalobkyně nicméně na rozdíl od správního orgánu nemá pravomoc vynucovat splnění povinnosti řidičů, např. uložením pořádkové pokuty či předvedením. Výše uvedeným postupem správních orgánů dochází v podstatě k legalizaci porušování pravidel provozu na pozemních komunikacích, kdy pachatelům stačí půjčit si vozidlo v půjčovně, následně nereagovat na výzvu správních orgánů (případně se nezdržovat na adrese trvalého bydliště) a za porušení pravidel nebudou nikdy potrestáni. Stát by měl mít zájem na dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, v případě žalobkyně veřejný zájem naplněn nebyl, nejde o dosažení účelu předmětného ustanovení zákona o silničním provozu (tj. zvýšení míry dodržování pravidel v provozu). Žalobkyně ani nemůže regresně vymáhat pokuty po skutečných řidičích, protože náklady na její vymáhání by převýšily pokutu samotnou. Stát by měl učinit maximální kroky k tomu, aby byl potrestán skutečný pachatel a nebyla zneužívána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, správní orgány v daném případě bez jakékoliv snahy zjistit skutečného pachatele pouze formálně potrestaly provozovatele vozidla, což sice vedlo k pohodlnějšímu inkasování pokuty, ale jde o postup zcela v rozporu se základními zásadami správního řízení. Byla porušena též zásada dle ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť vznikly nedůvodné rozdíly, které nejsou nijak odůvodněny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016 č.j. 3 As 204/2015-22).
4. Žalobkyně ve správním řízení navrhovala provedení důkazů výpovědí pana V., pana D., pana M., kamerovými záznamy z tunelu Lochkov a výpověďmi pana F. a pana L., pracovníků společnosti CRC, které by potvrdily tvrzení žalobkyně o tom, že vynaložila veškeré možné úsilí, aby přestupkům zabránila. Správní orgán I. stupně však žádný z těchto důkazů neprovedl, svůj postup ani nijak neodůvodnil, žalovaný pak pouze uvedl, že se jedná o důkazy nadbytečné, které by do věci nevnesly žádné nové

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

poznatky; ze strany správních orgánů jde o pouhou obhajobu jejich vlastní nečinnosti. Jedná se o podstatnou vadu řízení, na základě které je napadené rozhodnutí nezákonné.

5. Správní orgány se nevypořádaly řádně s námitkou týkající se objektivní odpovědnosti právnické osoby jako provozovatele vozidla za přestupky, je povinností správního orgánu zabývat se otázkou zavinění ve vztahu k fyzické osobě, jejíž jednání je právnické osobě přičitatelné, právnické osobě lze uložit pokutu za přestupek dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pouze pokud dospěje k závěru o minimálně nedbalostní formě zavinění příslušné fyzické osoby, v opačném případě je odpovědnost právnické osoby i jako provozovatele vozidla zcela vyloučena. Správní orgány se však otázkou zavinění vůbec nezabývaly, namísto toho rozhodly o vině účastníka řízení, jde o nezákonný postup. Měla za to, že ve smyslu ust. § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky učinila nezbytné kroky (zejména ve formě poučení klientů - řidičů), aby k porušení pravidel silničního provozu nedošlo, k tomu navrhla též provedení několika důkazů, byly splněny podmínky pro zproštění její odpovědnosti za přestupek, správní orgány se tím odmítly zabývat, čímž zasáhly do práv žalobkyně.
6. Navrhla, aby soud v řízení provedl tyto důkazy: výpověď pana V., výpověď pana D., výpověď pana M., svědeckou výpověď pana F. a svědecká výpověď pana L.
7. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě stručně uvedl, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupků, které jsou uvedeny ve výrocích I. – III. prvostupňového rozhodnutí, popis procesního postupu správního orgánu I. stupně je uveden v napadeném rozhodnutí, žalovaný jej vzhledem k jeho obsáhlosti již nebude opakovat. Měl za to, že námitky žalobkyně jsou totožné, jako byly uvedeny v odvolání, požadavky na svědecké výpovědi rovněž byly učiněny již v průběhu správního řízení, žalovaný se s těmito námitkami v napadeném rozhodnutí v bodě VI. vypořádal, na což nyní odkazuje.
9. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta a žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
11. Správnímu orgánu I. stupně bylo dne 3. 7. 2017 doručeno oznámení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu ohledně skutku ze dne 27. 6. 2017 na ulici Evropská Praha 6, který byl v oznámení blíže specifikován, správní orgán I. stupně vyzval na základě výše uvedeného žalobkyni jako provozovatele daného Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vozidla podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k uhrazení částky 1 000 Kč do 15 dnů od doručení výzvy popř. ke sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. K této výzvě se na správní orgán obrátila společnost CRC (podání došlé dne 23. 8. 2017), která z pověření žalobkyně sdělila, že je na základě smlouvy o operativním leasingu uzavřené se žalobkyní nájemcem předmětného vozidla, které dále jako autopůjčovna pronajímá třetím osobám, dále sdělila údaje o totožnosti řidiče (jméno, bydliště, datum narození), kterému dané vozidlo zapůjčila dne 27. 6. 2017, navrhla, aby řízení se žalobkyní bylo odloženo a bylo zahájeno řízení o přestupku s řidičem vozidla, přiložila smlouvu o operativním leasingu a nájemní smlouvu. Správní orgán I. stupně výzvou ze dne 9. 3. 2018 vyzval společnost CRC, aby jako nájemce daného vozidla podala ve lhůtě pěti dnů nezbytné vysvětlení k prověření došlého oznámení od Městské policie, ve kterém sdělí údaje potřebné k určení totožnosti řidiče. Společnost CRC na výzvu v požadované pětidenní lhůtě reagovala a elektronickou cestou zaslala totožné podání, jako bylo podání ze dne 23. 8. 2017, ke kterému přiložila též vyplněný formulář s identifikačními údaji řidiče.

12. Správní orgán I. stupně následně zaslal výzvu k podání vysvětlení sdělenému řidiči vozidla na jeho adresu do Spojených arabských emirátů, a to na tzv. růžovou doručenkou, zásilka se vrátila správnímu orgánu jako nedoručená. Správní orgán I. stupně následně dne 17. 7. 2018 odložil věc přestupku spáchaného dne 27. 6. 2017 dosud nezjištěného řidiče dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, usnesení nabylo právní moci téhož dne. Žalobkyni byl dne 24. 7. 2018 doručen příkaz o uložení pokuty žalobkyni jako provozovateli vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, žalobkyně proti příkazu podala odpor ze dne 30. 7. 2018, ve kterém též navrhla spojení s dalšími řízeními vedenými proti žalobkyni ve věcech se stejnou skutkovou podstatou, v doplnění odporu dne 8. 8. 2018 žalobkyně zaslala správnímu orgánu smlouvu o operativním leasingu, nájemní smlouvu, obchodní podmínky EUROPCAR a navrhla doplnění dokazování.
13. Správnímu orgánu I. stupně bylo dne 18. 4. 2018 doručeno oznámení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu ohledně skutku ze dne 13. 4. 2018 na ulici Bělohorská Praha 6, který byl v oznámení blíže specifikován, správní orgán I. stupně vyzval na základě výše uvedeného žalobkyni jako provozovatele daného vozidla podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k uhrazení částky 600 Kč do 15 dnů od doručení výzvy popř. ke sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. K této výzvě se na správní orgán obrátila společnost CRC (podání došlé dne 5. 5. 2018), která z pověření žalobkyně sdělila, že je na základě smlouvy o operativním leasingu uzavřené se žalobkyní nájemcem předmětného vozidla, které dále jako autopůjčovna pronajímá třetím osobám, dále sdělila údaje o totožnosti řidiče (jméno, bydliště, datum narození), kterému dané vozidlo zapůjčila dne 9. 4. 2018, navrhla, aby řízení se žalobkyní bylo odloženo a bylo zahájeno řízení o přestupku s řidičem vozidla, přiložila smlouvu o operativním leasingu a nájemní smlouvu.
14. Správní orgán I. stupně následně zaslal výzvu k podání vysvětlení sdělenému řidiči vozidla na jeho adresu do Francie, a to na tzv. růžovou doručenkou, zásilka byla doručena dne 22. 6. 2018, obesaný na výzvu nijak nereagoval. Správní orgán I. stupně následně dne 18. 7. 2018 odložil věc přestupku spáchaného dne 13. 4. 2018 dosud nezjištěného řidiče dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

které nabylo právní moci téhož dne. Žalobkyni byl dne 24. 7. 2018 doručen příkaz o uložení pokuty žalobkyni jako provozovateli vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, žalobkyně proti příkazu podala odpor ze dne 30. 7. 2018, ve kterém též navrhla spojení s dalšími řízeními vedenými proti žalobkyni ve věcech se stejnou skutkovou podstatou, zaslala správnímu orgánu smlouvu o operativním leasingu, nájemní smlouvu, obchodní podmínky EUROPCAR a navrhla doplnění dokazování.

15. Správnímu orgánu I. stupně bylo doručeno oznámení o přestupku ze dne 24. 1. 2018 podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu ohledně skutku ze dne 8. 1. 2018 na komunikaci R1 tunel Lochkov, který byl v oznámení blíže specifikován, správní orgán I. stupně vyzval na základě výše uvedeného žalobkyni jako provozovatele daného vozidla podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k uhrazení částky 1 000 Kč do 15 dnů od doručení výzvy popř. ke sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. K této výzvě se na správní orgán obrátila společnost CRC (podání došlé dne 7. 3. 2018), která z pověření žalobkyně sdělila, že je na základě smlouvy o operativním leasingu uzavřené se žalobkyní nájemcem předmětného vozidla, které dále jako autopůjčovna pronajímá třetím osobám, dále sdělila údaje o totožnosti řidiče (jméno, bydliště, datum narození), kterému dané vozidlo zapůjčila dne 8. 1. 2018, navrhla, aby řízení se žalobkyní bylo odloženo a bylo zahájeno řízení o přestupku s řidičem vozidla, přiložila smlouvu o operativním leasingu a nájemní smlouvu.
16. Správní orgán I. stupně následně zaslal výzvu k podání vysvětlení ze dne 17. 5. 2018 sdělenému řidiči (A. V.) vozidla na jeho adresu do Itálie, a to na tzv. růžovou doručenkou, zásilka byla adresátovi doručena (je vyznačen podpis, datum je však nečitelné). Správnímu orgánu I. stupně byla k dané výzvě následně doručena kopie formuláře k identifikaci řidiče skutku ze dne 8. 1. 2018, kde je vyplněno jméno a adresa pana A. V. a je zde uveden podpis, rovněž byla přiložena kopie výzvy ze dne 17. 5. 2018, zásilka byla zaslána společností R. A. s.r.o., O. Správní orgán I. stupně následně zaslal panu A. V. výzvu ze dne 26. 6. 2018, aby se dne 16. 7. 2018 dostavil osobně k podání vysvětlení, tato výzva již však nebyla adresátovi doručena. Správní orgán I. stupně dne 3. 8. 2018 odložil věc přestupku spáchaného dne 8. 1. 2018 dosud nezjištěného řidiče dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, které nabylo právní moci téhož dne. Žalobkyni byl dne 6. 8. 2018 doručen příkaz o uložení pokuty žalobkyni jako provozovateli vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, žalobkyně proti příkazu podala odpor ze dne 10. 8. 2018, ve kterém též navrhla spojení s dalšími řízeními vedenými proti žalobkyni ve věcech se stejnou skutkovou podstatou, zaslala správnímu orgánu smlouvu o operativním leasingu, nájemní smlouvu, obchodní podmínky EUROPCAR, mapku cesty a navrhla doplnění dokazování. Usnesením ze dne 15. 8. 2018 správní orgán spojil shora uvedená tři správní řízení do jediného řízení.
17. Žalobkyně k věci podala své vyjádření ze dne 16. 8. 2018, ústní jednání se konalo dne 13. 9. 2018, zástupce žalobkyně se k tomuto jednání nedostavil, jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti, bylo prováděno dokazování. Dne 24. 10. 2018 bylo žalobkyni umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí, žalobkyně ani její zástupce se však nedostavili.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

18. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 15. 11. 2018, žalobkyně podala dne 3. 12. 2018 proti tomuto rozhodnutí obsáhlé odvolání, ve kterém uplatnila obdobné námitky jako v žalobě.
19. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 14. 1. 2019, v odůvodnění žalovaný shrnul předchozí průběh správního řízení a skutková zjištění učiněná správním orgánem I. stupně, v bodě VI. se vyjádřil k námitkám uplatněným žalobkyní a k návrhům na doplnění dokazování, neshledal žádný důvod ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. V souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. soud o věci rozhodl bez nařízení jednání.
21. Soud se v první řadě zabýval otázkou prekluze odpovědnosti za předmětné protiprávní jednání, neboť se jedná o vadu, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti, i když v žalobě namítaná nebyla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č.j. 3 As 57/2004-39). V případě zjištění této vady by soud musel bez dalšího učinit závěr o nemožnosti postihu žalobkyně za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č.j. 5 As 104/2013-46, *„rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“*.
22. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 6. 2020, sp.zn. Pl. ÚS 4/2020, dospěl k závěru, že přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve znění jeho předchozího nálezu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a proto jej zrušil dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů, k čemuž došlo 21. 7. 2020. V odůvodnění nálezu sp. zn. Pl. ÚS 4/2020 odkázal Ústavní soud na svou předchozí judikaturu, v níž se uvádí, že čl. 40 odst. 6 Listiny, podle něhož se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, a pozdějšího zákona se použije, je-li to pro pachatele příznivější, dopadá i na správní trestání. Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je přitom celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzovaná jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější. Dále Ústavní soud poukázal na právní názor vyslovený v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, podle kterého úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

odst. 6 Listiny, přechodné ustanovení obsažené v § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky, které prikazovalo užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky podle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před jeho účinností, Ústavní soud shledal rozporným s čl. 40 odst. 6 Listiny, a proto je zrušil. Dovodil, že též aplikace zbytku § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky může vést ke zhoršení postavení pachatele, neboť k porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny dojde i tehdy, byl-li pachatel potrestán za spáchání správního deliktu (nyní přestupku) přesto, že by správní delikt za užití nové právní úpravy byl již prekludován a nová právní úprava obsažená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzovaná jako celek by tak nesporně byla pro pachatele příznivější než předchozí zákon.

23. Ústavní soud v nálezu sp.zn. Pl. ÚS 4/2020 též výslovně uvedl, že *„použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější. (...) Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.), a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější“*
24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 12. 2014 č.j. 6 Ads 80/2013 - 40 vyslovil, že: *„důsledky zrušujícího nálezu Ústavního soudu je nutno uplatnit ve všech probíhajících řízeních před orgány veřejné moci bez ohledu na to, v jaké procesní fázi se nacházejí, řízení o kasační stížnosti nevyjímaje.“*
25. V dané věci došlo v prvním případě (popsaném v čl. III. výroku prvostupňového rozhodnutí, řízení vedené správním orgánem I. stupně před spojením pod sp.zn. S-MHMP 1069277/2017/Bal) k jednání naplňujícímu skutkovou podstatu přestupku žalobkyně jako provozovatele vozidla dne 27. 6. 2017, příkaz, kterým bylo zahájeno správní řízení, byl žalobkyni doručen dne 24. 7. 2018. Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (jinde jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), který sjednotil prekluzivní dobu pro všechny přestupky (správní delikty a přestupky dle předchozí právní úpravy). Je proto nutné posoudit, zda je pro žalobkyni příznivější úprava zániku odpovědnosti dle zákona o odpovědnosti za přestupky či dle zákona o silničním provozu.
26. Dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 platilo, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.
27. Dle ust. § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění účinném od 1. 7. 2017 platí, že promlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč. Za přestupek spáchaný žalobkyní nemůže uložená pokuta převýšit 10 000 Kč (§ 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017). Dle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky dále platí, že promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku, přičemž dle ust. § 32 odst. 2 písm. b) téhož Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

zákona se promlčecí doba přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku, přičemž přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.

28. Z toho je zřejmé, že podle zákona o silničním provozu by k promlčení odpovědnosti žalobkyně za přestupek dle § 125f odst. 1 daného zákona nedošlo, neboť správní řízení bylo zahájeno doručením příkazu dne 24. 7. 2018, tedy ve dvouleté lhůtě ode dne jeho spáchání. Oproti tomu při aplikaci zákona o odpovědnosti za přestupky by k promlčení odpovědnosti došlo, neboť řízení nebylo zahájeno (24. 7. 2018) do jednoho roku od spáchání přestupku (27. 6. 2017). K tomu též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2020 č.j. 4 As 245/2019-40.
29. Úprava dle zákona o odpovědnosti za přestupky je tak pro žalobkyni z hlediska celkového výsledku příznivější než předchozí úprava zániku odpovědnosti za správní delikt zakotvená v zákoně o silničním provozu účinném před 1. 7. 2017. Žalovaný, který rozhodoval již za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky (po 1. 7. 2017) byl však v době svého rozhodování vázán původním zněním § 112 odst. 2, včetně věty druhé, zákona o odpovědnosti za přestupky (které bylo v této části zrušeno teprve s účinností ke dni 22. 7. 2020), a proto mu nelze vytýkat, že u žalobkyně nedovodil použití příznivější právní úpravy podle zákona o odpovědnosti za přestupky. Nicméně s ohledem na pozdější zrušení tohoto přechodného ustanovení, z něho vyplývající zánik odpovědnosti žalobkyně za protiprávní čin a povinnost soudu k tomu přihlídnout, shledal soud napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí nezákonnými a proto je dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil. Vzhledem k tomu, že zánik odpovědnosti žalobkyně za přestupek brání dalšímu vedení řízení o tomto přestupku, nezabýval se již soud námitkami žalobkyně týkající se této části napadeného rozhodnutí, neboť by to bylo bezpředmětné.
30. Ve vztahu ke skutkům ze dne 8. 1. 2018 (viz článek I. výroku prvostupňového rozhodnutí) a ze dne 13. 4. 2018 (viz článek II. výroku prvostupňového rozhodnutí) soud shledal, že nebyly splněny podmínky stanovené v ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu k tomu, aby správní orgány mohly projednat přestupek žalobkyně jako provozovatele vozidel.
31. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *„provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*
32. Podle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu správní orgán přestupek podle odst. 1 téhož ustanovení projedná, *„pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno“.*
33. Z toho vyplývá, že odpovědnost provozovatele vozidla je objektivní a subsidiární k odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č.j. 1 As 131/2014-45). Dle odborné literatury: *„Jinými slovy řečeno se jedná o povinnost správního orgánu projednat předmětný přestupek provozovatele vozidla teprve*
- Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

tehdy, když přes veškeré úsilí, které od něj lze důvodně očekávat v souladu s principy dobré správy, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě - řidiči, takže věc odložil podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, nebo zahájené řízení o přestupku řidiče zastavil podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“ (Bušta, Pavel; Kněžínek, Jan, Zákon o silničním provozu: Komentář, Wolters Kluwer, ASPI)

34. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č.j. 8 As 110/2015-46, při výkladu a aplikaci § 125f zákona o silničním provozu „nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízke.“...

„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral.“

35. Obdobnou skutkovou situací, jako je dána v posuzované věci, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 12. 2020, č.j. 2 As 303/2020-24, kde provozovatel vozidla (autopůjčovna) sdělil správnímu orgánu údaje o totožnosti osoby, které vozidlo po předmětnou dobu pronajal, a doložil též písemnosti dokládající pronájem vozidla v inkriminovaném období. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Nejvyšší správní soud má ve shodě se stěžovatelkou za to, že skutečnosti, které se městský úřad o osobě označeného řidiče dozvěděl, byly dostatečné k zahájení řízení o přestupku s řidičem. Zaslání výzvy k podání vysvětlení adresované tvrzenému řidiči je sice běžně považováno za součást tzv. nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 8 As 243/2017 - 36), avšak vzhledem k pronájmu dotčeného vozidla je situace v nyní řešeném případě odlišná. Ze zjištěných skutečností totiž vyplývá, že to byl stěžovatelkou uvedený řidič, kdo měl toto vozidlo v nájmu na základě smluvního ujednání se stěžovatelkou. Přitom podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 8 As 243/2017 – 36, „institut podání vysvětlení dle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích slouží pouze k objasnění skutečností, bez kterých nemá správní orgán dostatek informací k zahájení správního řízení. Správní orgán může přistoupit k užití institutu podání vysvětlení pouze v případě, kdy vysvětlení nezbytně potřebuje a zároveň si rozhodně skutečnosti nemůže zjistit jiným postupem, který by nezatěžoval dotčené osoby (§ 6 odst. 2 správního řádu). V případě, kdy takto prvostupňový orgán nepostupoval, vykonával svá formální oprávnění ultra vires, tedy mimo svoji pravomoc.“ Správní orgány navíc nezpochybňovaly, že stěžovatelkou označený řidič měl vozidlo v nájmu ve smluvně specifikovaném časovém rozmezí.“ A dále dospěl k tomuto závěru: „Městský úřad znal totožnost tvrzeného řidiče. Bylo rovněž zjevné, v čem mělo

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

protiprávní jednání spočívat (tj. kdy, kde a za použití jakého vozidla k němu mělo dojít). Městský úřad proto měl jasné informace pro zahájení řízení o přestupku a další vysvětlení ze strany řidiče nebylo ve smyslu § 59 ve spojení s § 137 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nezbytné. Lze totiž důvodně předpokládat, že toto vozidlo označený řidič řídil i v době spáchání přestupku. Jinak řečeno, existovaly skutečnosti, které odůvodňovaly zahájení řízení o přestupku proti určité osobě, tj. stěžovatelkou označenému řidiči, panu V. Městský úřad měl zahájit přestupkové řízení s panem V.; v opačném případě postupoval v rozporu s § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, resp. v rozporu se zásadou subsidiarity odpovědnosti provozovatele vozidla. Důvodem pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla není nesdělení údajů, které správní orgán již zná (či si je může opatřit), nýbrž nezjištění totožnosti pachatele – řidiče vozidla. Zjištění, zda tvrzený řidič toto vozidlo v daném místě a čase skutečně řídil, je pak věcí samotného řízení o přestupku.”

36. V posuzovaném případě žalobkyně (resp. osoba jednající jejím jménem, jejíž jednání však správní orgán přičítal žalobkyni) sdělila správnímu orgánu I. stupně v obou případech údaje týkající se totožnosti osoby, které bylo vozidlo pronajato, jednalo se o jméno, bydliště a datum narození, k tomu předložila též další písemnosti tj. smlouvy o operativním leasingu uzavřené mezi žalobkyní a společností CRC a nájemní smlouvy uzavřené s konkrétními fyzickými osobami prokazující, že předmětná vozidla byla v určitém časovém rozmezí (tj. od 9. 4. 2018 do 13. 4. 2018 6:22 hodin v případě skutku spáchaného dne 13. 4. 2018 v 6:11:18 hodin a od 8. 1. 2018 21:21 hodin do 9. 1. 2018 v případě skutku spáchaného dne 8. 1. 2018 v 21:44 hodin) přenechána k užívání těmto osobám, které tak mohly být v době spáchání přestupků řidiči, a tedy též pachateli přestupků.
37. Z toho je patrné, že správní orgán I. stupně v obou případech znal totožnost tvrzeného řidiče, bylo rovněž zjevné, v čem mělo protiprávní jednání spočívat (tj. kdy, kde a za použití jakého vozidla k němu mělo dojít), tyto skutečnosti byly dostatečné k zahájení řízení o přestupku s řidičem. Nebylo tudíž namístě, aby správní orgán I. stupně zasílal tvrzeným řidičům výzvu k podání vysvětlení podle ust. § 137 odst. 1 správního řádu, neboť správní orgán měl dostatek informací k zahájení správního řízení s řidičem, k tomuto účelu nebylo třeba objasňovat další skutečnosti prostřednictvím podání vysvětlení. Správní orgán I. stupně tak pochybil, pokud po obdržení výše uvedených údajů od žalobkyně nezahájil přestupkové řízení s tvrzenými řidiči vozidel, postupoval přitom v rozporu s ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, tj. v rozporu se zásadou subsidiarity odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek.
38. S ohledem na to nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení se žalobkyní jako provozovatelem předmětných vozidel ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, jde o podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., čímž je dán důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí. Zároveň s tím soud přistoupil též ke zrušení prvostupňového rozhodnutí v plném rozsahu, neboť bylo vedeno společné řízení o všech (třech) přestupcích žalobkyně, za které byla uložena společná pokuta ve výši 4 000 Kč, z materiálního hlediska tak není možné zrušit pouze část tohoto rozhodnutí (ohledně které došlo k zániku odpovědnosti žalobkyně za přestupek) a zbývající část ponechat.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

39. Soud se v této souvislosti nezabýval aspektem doručování do zahraničí (resp. okolností trvalého bydliště v zahraničí), neboť tato okolnost nebyla překážkou v řízení, nebyla nijak problematickou a žalovaný tím v napadeném rozhodnutí neargumentoval, předmětné řízení bylo nezákonné z důvodu porušení zásady subsidiarity a nezahájení přestupkového řízení s tvrzenými řidiči vozidel. Obecně lze k tomu pouze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 5. 6. 2020 č.j. 4 As 450/2019-36, který na příslušnou judikaturu odkazuje.
40. Soud se nezabýval ani námitkami týkajícími se nedostatků při provádění dokazování a nesprávného vyhodnocení liberačních důvodů, neboť celé správní řízení je ze shora uvedených důvodů stíženo nezákonností, a tudíž by zkoumání dalších dílčích pochybení správních orgánů již bylo bezpředmětné.
41. K námitce týkající se nedostatečného zkoumání zavinění fyzické osoby jako řidiče vozidla soud pouze pro úplnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č.j. 3 As 114/2016-46, kde uvedl: „*V tomto smyslu je tak namístě vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v ustanovení § 3 přestupkového zákona).*“ ... „*Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35).*“ Z toho vyplývá, že otázka zavinění řidiče vozidla je při postihu provozovatele za přestupek zcela nerozhodná.
42. Z důvodu nezákonnosti a zrušení obou správních rozhodnutí soud v této věci neprováděl ani dokazování, neboť by to bylo zcela nadbytečné.

VI. Závěr

43. Městský soud v Praze uzavírá, že z důvodů uvedených shora napadené rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil, zároveň na základě ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil též prvostupňové rozhodnutí, které je rovněž stíženo nezákonností, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
44. V dalším řízení je žalovaný povinen vycházet z toho, že v části týkající se skutku ze dne 27. 6. 2017 odpovědnost žalobkyně za přestupek zanikla, ohledně skutků ze dne 8. 1. 2018 a 13. 4. 2018 je povinen vycházet z toho, že správní orgán I. stupně měl shromážděné dostatečné údaje k zahájení řízení o přestupcích s tvrzenými řidiči vozidel, a tedy nebyly splněny podmínky pro zahájení správního řízení se žalobkyní

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

jako provozovatelem vozidel dle ust. § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu.

45. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobkyní v daném řízení představují soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč, tedy celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu) a náhrada hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky) a DPH ve výši 1 428 Kč. Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. listopadu 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.